

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Kummer Ákos) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Kosik Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Kosik Kristóf) által képviselt I.rendű alperes neve Kft. (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes a Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Kovács Loránd) által képviselt II.rendű alperes neve Zrt. (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. április 25. napján meghozott 31.P.24.203/2017/9. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek személyenként 15.000-15.000 (tizenötezer-tizenötezer) forint+áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra személyenként 48.000-48.000 (negyvennyolcezer-negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I. rendű alperes a kiadója a ... elnevezésű napilapnak, üzemeltetője a ...hu internetes hírportálnak. A II. rendű alperes adja ki a ... című napilapot. Az I. rendű alperesi sajtótermékekben 2017. július 25-én „Bérkommentelőket fizettek” címmel jelent meg írás, amelyben azt közzétették a hozzájuk eljuttatott szerződésekre hivatkozva, hogy a felperes több embernek is fizet rendszeresen azért, hogy a közösségi oldalakon lejárassák azokat, akik bírálják a felperesi pártot. A cikk megjelenése előtt a cikkíró e-mailban érdeklődött a felperesnél, hogy a felperes neve médiamegfigyeléssel hány személyt bízott meg, mennyivel honorálja ezt a tevékenységet. A felperes részéről ... azt válaszolta a párt frakciójának egy személy végez sajtófigyelést havi bruttó 157.000 forintért.

A cikk megjelenését követően ... tájékoztatta az I. rendű alperest, hogy a cikkben tárgyi tévedés van. A közösségi médiát sohasem figyeltették, kommentelésre senkit sem kértek fel, ilyen munkáért senkinek sem fizettek. A felperes pártalapítványa által létrehozott szervezet keretein belül végeztek többen szerződéses alapon médiafigyelést.

A II. rendű alperes újságírója 2017. július 25-én e-mailban kereste meg a felperest a ... cikkében írtakkal kapcsolatosan, amelyre ..., még aznap, az I. rendű alperesi cikkekre adott reakciójával azonos választ küldött.

A II. rendű alperes 2017. július 26-i számában „Bérkommentelőkre 10 milliókat költ a ...” című cikkében az I. rendű alperes állításait tette közzé azzal, hogy megkeresték a felperest, de lapzártáig nem kaptak választ.

A felperes az I. rendű alperestől helyreigazítást kért, amelyre végül a bíróság kötelezte az I. rendű alperest 70.P.23.083/2018/8. számú ítéletével, mely ítéletet a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.402/2017/5-II. számú ítéletével helybenhagyott. A jogerős ítélet szerint a perben kihallgatott tanúk az alperesek közléseinek valóságát nem támasztották alá, a médiafigyelési tevékenység nem azonos a bérkommenteléssel, a felperes által elismert sajtófigyelésre irányuló tevékenység, a médiafigyelési tevékenység nem azonos a bérkommenteléssel, ami a közfelfogás szerint olyan tevékenység, amelynek kifejtője anyagi ellenszolgáltatás fejében különböző online felületeken megjelenő tartalmakhoz a megbízója érdekében megjegyzéseket fűz. Az I. rendű alperes a jogerős ítéletnek csak részben tett eleget, a helyreigazítást az interneten megjelent sajtótermékben közzétette, a papír alapú sajtóban nem.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek megsértették a jóhírnevét, mert valótlanul állították - a II. rendű alperes híresztelte - hogy bérkommentelőket fizetett volna. Elégtételadásra is igényt tartott és kérte azt is, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperes 400.000 forint, a II. rendű alperest 500.000 forint sérelemdíj és kamatai megfizetésére.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a sérelmezett közlés nem tényállítás, hanem tényekből levont okszerű következtetés, a felperes személyére nem tartalmaz sértő állítást, mert a közlés sértő voltát nem a felperes, hanem az átlag olvasó szemszögéből kell megítélni. Amennyiben az tényállításnak minősülne az a felperessel szembeni társadalmi értékítélet kedvezőtlen megváltoztatására nem alkalmas akkor sem, ha utóbb tévesnek bizonyul. Hivatkoztak a felperes pártigazgatójának ellentmondásos válaszára. A sérelemdíj iránti igény jogszerűségét vitatták. A II. rendű alperes arra is hivatkozott, hogy bocsánatkérésre, megbánásra nem kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adott és megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2017. július 25-én megjelent ... című napilap és a ...hu internetes újság „Bérkommentelőket fizettek” című cikkében valótlanul állította, hogy felperes bérkommentelőket alkalmaz, fizet azzal a céllal, hogy a közösségi oldalakon lejárássák és ellehetetlenítsék a felperest bírálókat.

Megállapította továbbá, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a ... című napilap 2017. július 26-i számában megjelent „Bérkommentelőkre 10 milliókat költ a ...” című cikkben valótlanul híresztelte, hogy felperes bérkommentelőket alkalmaz és fizet azzal a céllal, hogy a közösségi oldalakon lejárássák és ellehetetlenítsék a felperest bírálókat.

Kötelezte az alpereseket, hogy a jogsértés elkövetése miatt 3 nap alatt a felpereshez eljuttatott levélben fejezzék ki a sajnálkozásukat és feljogosította a felperest e levél nyilvánosságra hozatalára.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 400.000, míg az II. rendű alperest 500.000 forint sérelemdíjat és ezen összegek után a cikkek megjelenésétől számított kamatait. Az alpereseket egyenként 30.000-30.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére is kötelezte a felperes javára. Úgy rendelkezett ezen túlmenően, hogy az alperesek fejenként fizessenek meg a Magyar Államnak 36.000-36.000 forint illetéket.

Ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-át, a 2:43. § d) pontját, 2:44. §, 2:45. §, 2:51. § (1) bekezdését, 2:52. §-t.

Rögzítette, hogy a felperes közszereplő, akit a jóhírneve védelméhez fűző jog a természetes személyekkel azonos módon megillet.

Az I. rendű alperesi újságíró ...tól a kérdés időpontjában aktuális médiafigyelési tevékenységről kérdezett, míg a cikk a 2012-2015-ös időszakról számolt be. Az alperesek meg sem kísérelték bizonyítani, hogy a felperes bármikor is azzal bízott volna meg személyeket, hogy a személyét támadókat a közösségi médiában írt és terjesztett bejegyzésekkel lejárássanak.

Úgy foglalt állást, hogy a sérelmezett közlés egyértelműen tényállítás, figyelembe vette ennek során a sajtó-helyreigazítási eljárás során lefolytatott bizonyítást is. Megállapítása szerint az I. rendű alperes eredménytelenül érvelt azzal, hogy kampányidőszakban tette volna meg a közlését, mert 2017. július 25. már nem tartozott a kampányidőszakhoz.

A közlés sérelmes volta tárgyában úgy foglalt állást, hogy a közfelfogás szerint igencsak elítélendő az, ha valaki másért alkalmaz arra, hogy a közösségi oldalakon a bírálóit lejárássa vagy ellehetetlenítse. Az I. rendű alperes közlése ezért nemcsak valótlan, hanem igen sértő, és személyiségi jogot sértő is, mert alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására.

A véleménynyilvánítás szabadsága nem oltalmazza azokat a közléseket, amelyek célja önmagában a másik bántása, lejáratása, a közügyekkel össze nem függő támadása, megsértése.

A II. rendű alperes jogsértő magatartását ugyancsak megállapíthatónak találta az elsőfokú bíróság, mert az I. rendű alperes cikkét, az abban foglalt valótlan állítást közölte, azaz a valótlan állítást híresztelte, amelyért ugyanolyan felelősséggel tartozik a sérelmezett közlések tekintetében, mint az I. rendű alperes.

A II. rendű alperestől, mint a sajtószervtől elvárható a kellő gondosság a közlései valóságát illetően, amit vagy elmulasztott, vagy szándékosan közölt valótlan tartalmat.

A sajtószervnek, a médianak különös felelőssége van abban, hogy a közszereplők vonatkozásában is a valós tényeket közölje.

Nem értett egyet az alperesek azon védekezésével sem, hogy nem vagyoni hátrányt a közlés miatt a felperes nem szenvedett el. A felperes budapesti sajtófőnöke ... tanúvallomásával ugyanis igazolta a hátrányok bekövetkezését.

Az I. rendű alperes esetében értékelte azt is, hogy a megkeresésére kapott jelen idejű választ figyelmen kívül hagyva a 2012-2015 években történt médiafigyelési tevékenységre hivatkozva jelen időben tett valótlan állítást, közlést.

A II. rendű alperes esetében értékelte, hogy elvárható volt, hogy a más sajtótermékben megjelent közlések valósága felől tájékozódjék.

Az igényelt sérelemdíj összegét nem ítélte eltúlzottnak, mert a jogsértő tartalom széles nyilvánosságot kapott. Az I. rendű alperes napilapban és internetes újságban is közzétette a sérelmezett közlést, a II. rendű alperes pedig azt az ország egész területén ingyenesen osztott kiadványban terjesztette. Úgy ítélte meg, hogy a megítélt sérelemdíjjal az alanyi jog védelmet nyerhet és a sérelemdíj összege alkalmas a jogsértés szankcionálására is, és a jogsértő alpereseket visszatartja a sérelmet okozó magatartástól, emellett elégtételt nyújt a személyiségi jogsértéssel okozott hátrány és a sérelem kielégítésére (kompenzáció).

A sérelemdíj után a kamat fizetésre kötelezés a Ptk 6:47.§-án alapul.

Helyt adott az elégtétel iránti felperesi keresetnek is, figyelemmel arra, hogy a bírói gyakorlat a

felperesi igény szerinti elégtételadást elismeri, annak végrehajtása sem ütközik akadályba.

Figyelemmel arra, hogy az alperesek károkozása nem együttes volt, a perköltség viselésére külön-külön kötelezte az alpereseket a Pp. 78. § alapján.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. Az I. rendű alperes elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetét utasítsa el, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Fenntartotta azon védekezését, hogy a kifogásolt közlés nem tényállítás, hanem politikai véleménynyilvánítás volt, és a közlés még valótlansága esetén sem sértő a felperes személyére nézve, így jogsérelmet nem okozott. E körben nem a felperes szubjektív érzete a perdöntő. Utalt egy eseti döntésre és az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozatában kifejtettekre és arra, hogy politikai közszereplők esetében a perbelihez hasonló jellegű közlések kisebb súlyú hátrányt okoznak.

Hivatkozott arra is, hogy a sérelemdíj mértéke eltűzött. A sérelmes közlés egy alkalommal jelent meg, annak alapjául valós tények szolgáltak, nem idézett elő kimutatható változást a felperes személyét illetően. Továbbra is hivatkozott a felperesi pártelnök saját Facebook oldalán közzétett nyilatkozata miatt a felperessel szemben egyébként is kialakult negatív tendenciákra. A felperes sajtóosztályához érkezett telefonokon túlmenően egyéb hátrányra nem hivatkozott. A sajtóosztálynak azonban ezek a telefonok többletterhelést nem jelenthettek. Számos eseti döntést idézett álláspontja alátámasztására, melyek alapján legalább a sérelemdíj jelentős mérséklése mindenképpen indokolt. Hivatkozott arra, hogy a helyreigazítás közzététele miatt az objektív szankció alkalmazása szükségtelen.

A II. rendű alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a sérelemdíj leszállítását kérte, alapvetően annak eltűzött voltára hivatkozva. Ekőadta, hogy a cikkel összefüggésben a felperes helyreigazítási igényt nem terjesztett elő az alperesnél, a II. rendű alperes pedig pusztán átvette az I. rendű alperes írását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a cikk sértő jellegét nem megfelelően értékelte, az alperes pedig nem igazolt olyan sérelmet, amely sérelemdíjjal kompenzálható.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az I. rendű alperes fellebbezésével összefüggésben az elégtételadás körében arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes a helyreigazítást a lap nyomtatott változatában nem tette közzé, e körben a végrehajtás folyamatban van. Az online változatban azok részére, akiknek a cikket továbbította a helyreigazítást nem juttatta el. A jogsértés súlyát illetően hivatkozott arra is, hogy az alperesi cikket többen átvették, amit a II. rendű alperesnél megjelent cikk is bizonyít. Ezzel megsokszorozta a sérelmet. Felróhatóságának magas fokát álláspontja szerint az is alátámasztja, hogy rendszeresen követ el jogsértést az I. rendű alperes a felperessel szemben.

Álláspontja szerint, a II. rendű alperes fellebbezése kizárólag a bíróság mérlegelési jogkörében hozott döntést támadja, mely kérelem megalapozatlan. A II. rendű alperes nyomtatott napilapban terjesztett a felperesről valótlán állítást annak ellenére, hogy annak megjelenésekor tisztában kellett lennie az állítás jogsértő mivoltával, figyelemmel az újságírói kérdésre adott felperesi válasza. E körben is valótlanságot közölt azzal, hogy nem válaszoltak a megkeresésre, így a II. rendű alperesi jogsértés kiemelkedő súlyú is. Utalt e körben eseti döntésekre. Hivatkozott továbbá a perben kihallgatott tanú vallomására és arra is, hogy jelen esetben hangsúlyt kell kapjon a sérelemdíj szankciós jellege is.

Az alperesek fellebbezése alaptalan.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével, kifejtett indokaival is egyetért, azokat nem ismétli meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a jogsértés megállapítására és az elégtétel adásra vonatkozó rendelkezését csak az I. rendű alperes fellebbezése érintette. E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érvein túlmenően arra mutat rá, hogy a sérelmezett közlés tényállító jellege abban is megmutatkozik, hogy az I. rendű alperes írásában dokumentumokra, szerződésekre hivatkozva közölte, hogy 2012-2015 években több tízmillió forintért alkalmazott a felperes bérkommentelőket. Ebből az következik, hogy ezen dokumentumokkal igazolható az állítás, vagyis tényállítást tettek az I. rendű és a II. rendű alperesek. Ezen állítás bizonyítására azonban a per során a szerződések bemutatásával nem került sor, ezért a PK 14. számú állásfoglalás alapján, az alperesek a bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget.

Ami ezen közlésből véleményként értékelhető az az, hogy az I. rendű alperes a bérkommentelés és médiafigyelés fogalmakat azonosította. Mivel azonban a szavak általánosan elfogadott értelmezéséből egyértelműen megállapítható, hogy a médiafigyelés és a bérkommentelés nem azonos fogalmak, az elsőfokú bíróság helytállóan támaszkodott e körben a sajtó-helyreigazítási eljárásban született jogerős ítélet megállapításaira. Az alpereseknek e körben ugyancsak a hivatkozott szerződések alapján kellett volna bizonyítaniuk állításuk valóságalapjait, de erre nem került sor.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban is, hogy egy ilyen valótlan közlés sértő is egyben, még abban az esetben is, ha annak érintettje nem természetes személy közszereplő, hanem hasonló státuszú politikai párt. Ez az állítás ugyanis a felperes hitelességét, politikai munkamódszereit kérdőjelezi meg alaptalanul. Az pedig társadalmi megítélését egyértelműen hátrányosan befolyásolja, ha róla az derül ki, hogy irányított véleményekkel kíván befolyást szerezni, támogatottságát növelni, vagy politikai véleménye miatt bárkivel szemben fellépni.

Az elégtételadás körében a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárásban a tények kiigazítása történik meg, míg a személyhez fűződő jogi perekben a személyiségi jogsérelem okozta károk elhárítása a cél. Egy helyreigazítás nyilván alkalmas valamilyen szintű kompenzációra, azonban nem annullálja a személyiségi jogi perben igényelhető szankciók alkalmazását. A perbeli esetben ezen túlmenően helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a helyreigazítás közzététele során sem törekedett az I. rendű alperes a teljességre, ezért indokolt a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti szankció alkalmazása is.

Mindkét alperes sérelmezte az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét. E körben az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerinti szempontokat. A másodfokú bíróság ezen szempontok közül jelen esetben az alperesi felróhatóság legmagasabb fokát, a szándékosságot is megállapíthatónak találta. Az alperesek ugyanis mindkét esetben kellő időben kaptak tájékoztatást a felperestől, ennek ellenére egyik írás sem vette figyelembe az abban foglaltakat. Azt még csak meg sem említették írásaikban, hogy a felperesnek az adott kérdésben mi az álláspontja. Ezzel szemben kifejezetten tagadták azt, hogy a felperes a kérdéseikre válaszolt.

Ilyen körülmények között indokolt magasabb összegű sérelemdíj megállapítása még akkor is, ha az ismétlődő jellegű jogsértés nem állapítható meg. Függetlenül ugyanis a sérelmes közlés terjedésének módjáról, mindkét alperes csak egyetlen alkalommal tette közzé a perben sérelmezett cikkeket. Ilyen esetben - egyéb figyelembe vehető körülmény hiányában - az alpereseknek a felperes felé tanúsított általános magatartása jogilag nem értékelhető szempont.

Az elsőfokú bíróság ezért - az általános bírói gyakorlatra is tekintettel - helyesen döntött amikor a

sérelemdíjat a felperesi keresetben foglaltaknak megfelelően határozta meg. Az alperesi állásponttal szemben a tanú vallomásából megállapítható volt, hogy az írásban foglalt valótlan közléseknek többen is hitelt adtak. Abból a felperesre nézve negatív következtetéseket vontak le, amelynek hangot is adtak. Ez már önmagában alátámasztja azt, hogy a közlés sértő és a felperesnek nem vagyoni hátrányt okozó volt.

Az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérte, e körben azonban érdemi előadást nem tett, így a kérelem alapjának feltárása hiányzott és a másodfokú bíróság sem észlelt olyan körülményt, mely a Pp. 252. § (2) vagy (3) bekezdése szerinti jogkövetkezmény alkalmazását szükségessé tette.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta és a Pp. 239. § utaló szabály alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alpereseket a felperesnek járó másodfokú perköltség megfizetésére. Ennek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A le nem rótt illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2018. szeptember 19.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró